

Пета глава

Играта

– Божичко, госпожице Полиана, много ме уплашихте! – каза запъхтяно Нанси, докато се катереше към скалата, а на Полиана изобщо не ѝ се слизаше от там.

– Много съжалявам, че си се уплашила! Не се тревожи за мен! Татко и госпожите от Женското дружество все се паникьосваха, докато се убедиха, че винаги се връщам здрава и читава.

– Дори не знаех, че си навън – каза Нанси, когато заслizaха по хълма. – Никой не е забелязал кога си излязла. От покрива ли литна, кажи!

Полиана подскочи радостно.

– Нещо такова! Само че не литнах нагоре, а надолу. Слязох по гървото.

Нанси се закова на място.

– Какво?!

– Слязох по гървото, което е до прозореца ми.

– Не вярвам на ушите си! Какво ще каже леля ти!

– Ами ще разбереш, защото ще ѝ разкажа всичко! – засмя се момиченцето.

– Имай милост, не ѝ казвай! Недей!

– Ще се разтревожи ли?– притесни се Полиана.

– Ами не знам, но честно казано, не бих искала да знам какво мисли леля ти за това – рече Нанси, като се чудеше как да спаси момиченцето от предстоящата разправия. – Хайде, трябва да побързаме. Още не съм измила чиниите.

– Ще ти помогна!

– О, не, не бива, госпожице!

За момент и двете замълчаха. Небето бързо се смрачаваше. Полиана стисна силно ръката на приятелката си.

– Всъщност малко се радвам, че си се уплашила, иначе нямаше да дойдеш да ме търсиш, нали?

– Горкичката ти! Сигурно си много гладна! Е, съжалявам, но ще се наложи да вечеряш с мен хляб и мляко в кухнята. Леля ти се ядоса, защото не слезе за вечеря.

– Не можех да дойда, нали бях на скалата.

– Тя не знаеше, че си на скалата – едва сдържа смеха си Нанси. – Съжалявам за хляба и млякото, наистина съжалявам.

– А аз не. Дори се радвам!

– Радваш се? И защо?

– Защото обичам хляб и мляко. Пък и ще ми бъде приятно да вечеряме заедно. Не виждам нищо за съжаление.

Нанси се беше възхитила от това, че Полиана се беше зарадвала дори на таванската стая, и каза:

– Ти намираш начин да се радваш на всичко!
Полиана тихичко се засмя.

– Такава е играта.

– Коя игра?

– Играта „Радвам се“. Знам я от татко. Много е хубава и бях малко момиченце, когато започнахме да я играем. Обясних я на Женското дружество и някои госпожи също я играеха.

– А какво представлява? Аз не знам много игри.

Полиана отново се засмя и въздъхна. В падащия зряч лицето ѝ бе някак тъжно и замислено.

– Всичко започна с патериците, които пристигнаха с поредната църковна пратка.

– Патерици?

– Да. Много исках да имам кукла и татко беше писал на църковната управа. Те обаче не ни изпратиха кукла, а патерици! Имаше и писмо, в което се споменаваше, че патериците могат да бъдат полезни на някое болно дете. В този ден започнахме играта.

– В случая не виждам никаква, ама никаква причина за каквато и да е игра – озадачи се Нанси.

– Напротив. Играта се състои в това да намериш нещо хубаво и в най-лошото – няма значение какво е то! – разпалено обясни Полиана. – Първата игра беше с патериците.

– Боже мой! Каква радост могат да ти донесат чифт патерици, когато си искала кукла?

Полиана плесна с ръце.

– Могат, и още как! – възкликна тя. – В началото и аз не я виждах, та татко трябваше да ми отвори очите.

– Е, тогава, предполагам, че ти ще отвориш моите! – рече Нанси с категоричен тон.

– Лесно е, сама ще се увериш! Радвай се за това, че нямаш нужда от патерици! – тържествуващо заяви момичето. – Видя ли колко е лесно, когато знаеш как!

– Странна игра... – смутено промълви Нанси.

– Не е странна, а прекрасна! – все така въодушевено отвърна Полиана. – Непрекъснато я играехме! Колкото ти е по-трудно, толкова по-забавно е да откриеш радостта. Само че понякога е ужасно трудно... Ако баща ти отиде на небето и си нямаш никого освен Женското дружество...

– Или когато те настанят в някакво почти празно отвратително стайче на тавана!

Полиана въздъхна.

– В първия момент беше трудно – призна тя. – Нали съм толкова самотна... Хич и не ми се помисляше за играта. Много се надявах да имам хубави неща, но си рекох, че всъщност трябва да съм доволна, защото няма огледало! Иначе щях да се оглеждам и да се ядосвам на луничките. После зърнах прекрасната гледка от прозореца и разбрах, че има за какво да се радвам. Търсиш ли радостни неща, забравяш за другите – като за куклата например.

– Предполагам, че е така – едва промълви Нанси и се опита да презлътне буцата в гърлото си.

– Обикновено не ми отнема много време. – Радостните неща ми идват на ум, без дори да се замислям. Свикнала съм с играта и ми е много приятно да я играя. С татко много я харесвахме, но сега, като нямам с кого да играя, сигурно ще ми бъде по-тежко. Може би леля Поли ще иска да играем...

– Госпожица Поли и игра! Чуй ме, не ти обещавам, че ще играя много добре, пък и не знам точно как, но ще се постарая да играя с теб! Обещавам!

– О, Нанси! – възкликна Полиана и сърдечно я презърна. – Колко се радвам! Ще бъде чудесно!

– Надявам се – колебливо отвърна момичето. – Не разчитай много на мен, защото никога не съм виждала голям смисъл в игрите, но ще гледам да се справя. Ако не друго, ще имаш с кого да я играеш, нали така! – заключи тя и двете момичета влязоха в кухнята.

Полиана беше гладна и бързо изяде хляба и изпи млякото. Нанси я посъветва да се отбие в гостната, където леля ѝ четеше.

Госпожица Поли я изгледа строго.

– Вечеря ли, Полиана?

– Да, лельо Поли.

– Съжалявам, че още с пристигането си трябваше да вечеряш само хляб и мляко.

– Но на мен ми беше вкусно, лельо Поли.

Обичам хляб и мляко, а също и компанията на Нанси. Няма защо да съжаляваш.

Лелята изправи гръб и каза:

– Време е да си лягаш. Сигурно си уморена от този дълъг ден, а утре трябва да огледаме дрехите ти и да купим онова, от което се нуждаеш. Нанси ще ти даде свещ. Внимавай, като я носиш. Закуската е в седем и половина. Гледай да бъдеш точна. Лека нощ.

Полиана пристъпи и сякаш това бе напълно в реда на нещата, се хвърли на врата на леля си.

– Днес беше един чудесен ден! – щастливо въздъхна тя. – Вече чувствам колко хубаво ще си живеем двете! Знаех си, че ще бъде така! Лека нощ!

Момичето изхвъркна от гостната и лелята ахна:

– Божичко! Какво необикновено дете! – После се навъси и замърмори: – „Чудесен ден“, че я наказах, ала не бивало да съжалявам за това, и... „колко хубаво ще си живеем двете“... Боже мой!

След петнайсетина минути в малката таванска стаичка едно самотно малко момиченце плачеше и стискаше с юмручета ръба на чаршафа.

– Знам, татко, който си там, горе, при ангелите, че вече не изгря нашата игра, но сигурно и ти нямаше да намериш за какво да се радваш, ако беше сам-самичък в тъмното. Да бях по-близо до Нанси или леля Поли, пък дори и до

Женското дружество, щеше да ми е по-леко!

Нанси беше закъсняла с миенето на чиниите и бързаше да приключи. Пъхна кърпата в измитата кана за мляко, започна да я бърше и замърмори:

– Искам да бъда опора за това дете и щом трябва, ще изгряя изграта, че съм щастлива да имам патерици, когато искам да имам кукла. Ще изгряя, какво да се прави! Ще изгряя и още как!

